

LA LÀPIDA ESQUERDADA

Encara avui se'n parla del secret del vell Arcadi!

Ja fa un munt d'anys al Colomar, un poble petit, de muntanya on la gent vivia o millor dit sobrevivia com podia, hi residia un mestre picapedrer. Era molt bo en el seu ofici. La seva obra era coneguda per tota la comarca i no era gens estrany veure persones d'altres pobles i fins i tot de ciutat que reclamaven els seus serveis. L'Arcadi, que així es deia el nostre picapedrer, era capaç de fer des d'un banc de pedra a una pica de marbre o una estàtua. Però la seva especialitat eren les làpides pels cementiris.

La vida al Colomar era relativament tranquil·la, la majoria dels seus habitants es dedicaven a conrear la terra i a criar bestiar. La gent, però, tenia un caràcter tancat, poc amable, probablement degut a l'aïllament del poble.

L'Arcadi era un home madur, de faccions gruixudes i solter. No se li havia conegut cap parella ni que mai hagués tingut intenció d'aparellar-se. Vivia sol acompanyat de pedres, escarpres i martells. Al poble se'l coneixia com "el solter solitari". Es va parlar més del picapedrer per un misteri que tardà algunes dècades a esbrinar-se. Es passava el dia treballant, les festes no existien per ell, li era igual treballar per Nadal com per Pasqua. No es relacionava amb ningú, només amb dues veïnes la Sofia i la Maria. Eren mare i filla. La Sofia ja feia anys que era vídua i estava molt delicada de salut. Tenia una única filla, la Maria, una noia de vint anys, molt eixerida. Havia tingut diversos pretendents, però cap li semblava prou bo. Era molt aficionada a llegir i a escriure. Amb elles hi vivia un noi que els feia de mosso, era en Quim, bon xicot però una mica babau. Els únics ingressos de la família provenien d'un hortet que tenien i que cuidava en Quim.

L'Arcadi, sense que ningú ho sabés, les ajudava econòmicament sempre que era necessari i elles a canvi el convidaven a menjar algun dia i la Sofia li rentava i cosia la roba. Sentia un especial afecte cap a la Maria, moltes vegades es quedava embadalit mirant-la; fins i tot va esculpir, d'amagat, una imatge seva que guardava al magatzem, darrera el taller.

Un dia va succeir un fet que trasbalsà la vida dels habitants del Colomar. Va aparèixer el cos sense vida, despullat i amb signes de violència de la Maria. El cadàver fou trobat a prop del taller de L'Arcadi, al costat de la estàtua que ell li havia fet. Totes les mirades es van dirigir cap al picapedrer. Les males llengües deien:

“-Tanta amistat amb les veïnes, tanta gratitud per acabar violant i matant a la filla! Per això es va trobar el cos a prop de casa seva i per quina raó li havia esculpit una imatge?”

El picapedrer des del primer moment ho negà, i no es va poder demostrar res en contra seu. La Sofia no volia ni pensar-hi...El seu cor delicat no va aguantar l'horror de l'assassinat de la seva filla i morí poc temps després. L'Arcadi es va tancar encara més dins el seu taller. Va esculpir una làpida preciosa per la Maria i amb el permís de la Sofia la va posar a la tomba de la jove. Al cap de pocs dies la làpida es va esquerdà. L'Arcadi no s'ho explicava. La llosa estava feta amb el millor marbre que tenia, de color marfil i d'un gruix considerable.

L'Arcadi va haver de carregar durant tota la vida amb un crim que no havia comès. Va morir vell, trist i més sol que mai.

El taller fou tancat durant uns anys i el negoci el va heretar un nebot seu que havia estudiat arqueologia i que li fascinava el món de la pedra. Quan aquest va intentar posar ordre al taller, va descobrir recolzada a la paret del fons i tapada amb una manta vella, una pedra on al darrera hi havia una inscripció, feta per l'Arcadi, on confessava que l'amor de la seva vida havia estat la Sofia i que la Maria era filla seva. Era un secret gelosament guardat per tots dos. El seu desig era ser enterrat junt amb la seva estimada, per la qual cosa havia esculpit una làpida. El nebot va deduir que el seu oncle era incapaç de matar a ningú i encara menys de matar a la seva pròpia filla. Ho va ensenyar a l'alcalde i al jutge del poble, els quals van autoritzar que les restes de la Sofia i l'Arcadi descansessin juntes en una mateixa tomba amb la llosa que ell havia esculpit.

Les autoritats municipals, els veïns i el nebot es preguntaven qui havia estat l'assassí de la jove Maria. Però, no tardaren gaire en saber-ho. En Quim, un vespre que va beure massa, va confessar que havia estat ell, que sempre havia estat enamorat de la Maria i com que aquesta no li feia cas, un dia va embogir i va fer el que mai hauria cregut que pogués fer. Llavors va portar el cos fins la casa de l'Arcadi i va treure l'estàtua de la noia per tal de simular que l'autor del crim fos el picapedrer. No cal dir que el mossos fou jutjat i empresonat pel seu crim.

Misteriosament la llosa de la Maria es va anar tancant i gairebé no hi quedà senyal. Hom diu que al cap dels anys es féu justícia i que la cicatriu que un dia quedà oberta en senyal de protesta i rebuig per un engany es va tapar definitivament.

MARTA MATEU MUNTÉ

1r Premi de 2n d' ESO